

Sultan in kužek.

(Basen.)

Bahal se pred sultanom kužek nocoj,
 Bahal se, tako-le je pravil:
 „Kaj ti še ne veš, da gospod me je moj
 Za prvega kužka postavil?
 Zato, ker znam stati na zadnjih nogah,
 In ravno stojim, kot pri puški,
 In skakati, skakati znam, da je strah,
 Zato sem jaz prvi med kužki!“
 In mnogo se je še naš kužek bahal,
 A sultan ničesa ni tacega znal . . .
 Tu pride natihoma izza ograje
 Volčina hudobnih, žarečih očij,
 Da bi se ovčicam prikradel do staje
 In spet imel jedenkrat mastne gosti.
 Hej! . . . To jo pobriše zdaj kužek v dvorišče
 In cvili in joka pred durimi tam,
 Da bi ga spustili na varno ležišče,
 In nič ni umetnika cviliti sram.
 A sultan . . ni tak! On pograbi volká,
 Za vrat ga pograbi, zmikasti,
 Da mu je za vedno vsa volja prešla
 Še kdaj se tu plaziti, krasti . . .
 Ha, kužek, si videl, kako si ti stal
 Ravno pri nabasani puški?
 Si videl, kako si se tresel in bal,
 Ti kužek, ti prvi med kužki? . . .

Siluška.

Zajec in pes.

(Basen.)

Lansko jesen sem šel z grajskim lovcom na lov.
 Lovec je razpustil pse, ki so se porazgubili po
 šumi na vse vetrove. Kmalu pripodi jeden izmej psöv
 dolgouhega zajca. Oba sta jo brisala jako dobro, a zajec
 je začel kmalu pešati — pes mu je bil že za petami . .
 Kar skoči izza smreke drug zajec, večji od prvega, in
 se spusti v beg. Pes je prvega pustil, ubral jo je za
 drugim, — in ušla sta mu oba; prazen se je vrnil h
 gospodarju.

Kdor se z malim ne zadovolji, velikega vreden ni.

Ź. Gradimir.